

Arrest

nr. 279 192 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: dhr. X en mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Servische nationaliteit en u bent geboren in Antwerpen. Uw ouders Z. (...) en L. H. (...) (O.V. X) verlieten Servië op 22 juni 2019. Op 24 juni 2019 dienden uw ouders in België een verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders laakten de slechte medische behandeling in Servië en stelden dat de Servische gendarmerie de lokale bevolking intimideerde. De verzoeken van uw ouders werden op 26 september 2019 kennelijk ongegrond verklaard omdat uw ouders aangaande het optreden van de Servische autoriteiten geen individuele vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming aannemelijk gemaakt hadden, omdat uw ouders niet aannemelijk gemaakt hadden dat ze op medisch vlak slecht of onvoldoende behandeld waren, omdat uw ouders niet aannemelijk hadden gemaakt dat er voor hen geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Servië aanwezig zouden zijn en omdat de medische en economische problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Uw ouders dienden geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op (...) werd u geboren in Antwerpen.

Op 5 februari 2020 dienden uw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Uw ouders stelden dat hun problemen in Servië nog steeds actueel waren, dat de economische situatie in Servië een catastrofe is en dat zij vreesden de medische kosten voor u en uw broer niet te kunnen betalen. Op 12 maart 2020 werd hun verzoek door het Commissariaat-generaal niet ontvankelijk verklaard aangezien zij geen elementen hadden aangebracht die een ander licht konden werpen op de appreciatie van hun eerste verzoek tot internationale bescherming. Uw ouders gingen hiertegen niet in beroep. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 25 maart 2021 dienden uw ouders een derde verzoek om internationale bescherming in. Uw moeder haalde in haar verzoek aan problemen te hebben ondervonden met vrienden van uw vader en vreesde dat haar belagers haar, uw broer en u iets zouden kunnen aandoen. Haar dossier werd hierop gesplitst van het dossier van uw vader. Op 26 augustus 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal het verzoek van uw moeder niet-ontvankelijk omdat er een ernstig voorbehoud diende te worden gesteld bij de geloofwaardigheid van haar problemen en omdat zij niet aannemelijk had gemaakt dat ze geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Ook het volgend verzoek van uw vader werd niet-ontvankelijk verklaard. Uw ouders gingen tegen deze beslissing niet in beroep. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 5 oktober 2021 dienden uw ouders een vierde verzoek om internationale bescherming in. Uw moeder verklaarde problemen te ondervinden met uw vader, psychologische problemen te ondervinden omwille van haar eerdere problemen met de vrienden van uw vader, en vreesde dat u en uw broer zouden worden afgenomen indien zij zou scheiden van uw vader. Ze vreesde tevens dat u en uw broer niet veilig zouden zijn in Servië omdat er vanalles kan gebeuren en dat haar familie haar iets zou aandoen indien zij te weten kwamen wat er met haar was gebeurd in het verleden. Op 13 december 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal het verzoek van uw moeder niet-ontvankelijk. Ook het volgend verzoek van uw vader werd niet-ontvankelijk verklaard. Uw ouders gingen niet in beroep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 12 januari 2022 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Uw zesjarige broer H.R. (...) (O.V. 8.869.270) diende op hetzelfde moment een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

U vreest opgesloten te worden en geen onderwijs te kunnen krijgen omwille van de islamitische mentaliteit in Servië. U zou tevens problemen kunnen ondervinden omwille van de problemen van uw moeder, hetzelfde lot ondergaan als uw moeder en problemen kunnen ondervinden met de Servische gendarmerie omdat die met geweld binnenvallen en kinderen misbruiken.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er wat u betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen van uw moeder die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien vond het persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van uw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren

wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit uw moeders verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun eerdere verzoeken om internationale bescherming waarvoor de beslissingen nu definitief zijn. Voor zover uw moeder vreest dat u bedreigd zou kunnen worden door haar belagers (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/03/2022, p. 3) moet worden opgemerkt dat dit geheel in het verlengde ligt van uw moeders vrees in het kader van haar derde en vierde verzoek om internationale bescherming. Haar verklaringen over deze problemen misten in de eerste plaats geloofwaardigheid en bovendien had uw moeder niet aannemelijk gemaakt dat ze geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voor zover uw moeder stelde dat u door de Servische gendarmerie ontvoerd en misbruikt zou kunnen worden (CGVS, p. 4) dient te worden opgemerkt dat uw beide ouders de vrees dat de Servische autoriteiten hen, u en uw broer iets zouden kunnen aandoen doorheen hun verschillende verzoeken reeds aanhaalden en deze reeds beoordeeld werden. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u bij het eerste, tweede en derde volgend verzoek van uw moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg de weigeringsbeslissingen in deze verzoeken ook voor u gelden.

Wat betreft uw moeders bewering dat u bij een terugkeer naar Servië opgesloten zou worden en geen onderwijs zou krijgen omwille van de islamitische mentaliteit (CGVS, p. 2, 3) dient te worden opgemerkt dat deze vrees louter hypothetisch is. Uw ouders haalden deze vrees overigens niet aan in het kader van hun vorige verzoeken hetgeen de ernst ervan sterk ondermijnt. Aangezien uw ouders nog steeds het ouderlijk gezag over u uitoefenen is het hoegenaamd niet duidelijk waarom u in de toekomst geen onderwijs zou kunnen genieten zolang uw ouders dit wensen, hetgeen uw moeder aangeeft het geval is (CGVS, p. 2). Dat uw moeder er voorts niet slaagde om de mogelijke gevolgen van uw schoolgang te concretiseren (CGVS, p. 3) bevestigt het geheel hypothetische karakter van deze vrees. Verder kan er gewezen worden op het feit dat uw moeders bewering dat zij amper het huis mocht verlaten (CGVS, p. 3) geheel klemmt met haar verklaringen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming dat zij lager onderwijs genoot in Servië maar door de oorlog haar middelbaar niet kon afwerken (notities persoonlijk onderhoud CGVS moeder d.d. 17/09/2019, p. 4) en dat zij van 2016 tot 2018 werkzaam was in een kapsalon hetgeen zij stopzette louter omdat er onvoldoende werk was (CGVS moeder, p. 4-5). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw moeders huidige verklaringen dan ook op manifeste wijze.

Hoe dan ook blijkt uit niets dat u, mocht u bij een terugkeer naar Servië in aanvaring komen met de familie van uw ouders, hiervoor geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en bescherming door de autoriteiten. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 13 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt immers dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te

klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de instelling van de ombudsman (Protector of Citizens). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In november 2018 werd de nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on free legal aid) aangenomen, die in oktober 2019 in werking trad. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige wetgevende initiatieven, anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië ondertussen over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. Vooruitgang wordt hierdoor geboekt op dit terrein. In mei 2019 werd de bestaande Wet op het anticorruptieagentschap herzien (Law on the prevention of corruption of Law on the anti-corruption agency). De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder dat er in de Preshevë-vallei (gemeentes Bujanoc/Bujanovac en Preshevë/Preševo en Medvegje/Medvedja) mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Uit de informatie blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Door het opnemen van een aanzienlijk aantal Albanezen in het politiekorps worden "haatdragende uitspraken" en "haatcriminaliteit" ook gemakkelijker gemeld. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de instelling van de ombudsman speciale kantoren openhoudt in de drie gemeentes met een belangrijke Albanese minderheid.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 ("VLUCHTELINGENCONVENTIE")

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, DE REDELIJKE TERMIJNEIS, HET RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT".

Verzoekster betoogt vooreerst dat de termijn van vijftien werkdagen zoals vervat in artikel 57/6, § 3, derde lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) door verweerder niet werd gerespecteerd, “*waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet.*”

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, derde lid Vreemdelingenwet.

2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen vijftien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

*In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur {I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349}.*

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van vijftien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel”.

Verzoekster geeft in het kader van het voorgaande tevens een uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en doet gelden:

“Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor wordt de verzoekende partij niet in kennis gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd en dient te worden aangenomen dat er geen redenen zijn waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

Verzoekster vervolgt, inzake de inhoudelijke beoordeling van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat de vrees die haar ouders hebben geuit tevens in haren hoofde geldt. Verzoekster vreest dat zij bij een terugkeer naar Servië zou worden bedreigd door de belagers van haar ouders.

Verzoekster merkt evenwel op dat zij ook elementen heeft aangehaald die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen.

Verzoekster benadrukt slechts 2,5 jaar te zijn, geboren te zijn in België en altijd in België te hebben verbleven. Zij heeft geen band met Servië. Daarom werd door haar ouders aangehaald dat zij vreesde om bij een terugkeer naar Servië niet naar school te kunnen gaan. Bij uitbreiding hebben haar ouders

willen aanhalen dat zij (en haar ouders) hun leven hebben vormgegeven in België. Verzoekster vreest niet te passen in de Servische samenleving met de aldaar heersende islamitische mentaliteit. Zij vreest te zullen worden verstoten door haar leeftijdsgenootjes in Servië. Verzoekster wijst op het langdurige verblijf van haar ouders in België, geeft aan dat zij hun land uit hoofde van een vrees voor vervolging verlieten en benadrukt dat zij hun land van herkomst niet omwille van socio-economische overwegingen verlieten. Verzoekster stelt dat haar ouders vervreemdden van Servië en de aldaar heersende waarden en normen. Servië is voor haar een onbekend land. Zij is zich slechts bewust van de waarden en normen die heersen in België. Daarom vreest zij dat de aan haar aangeleerde omgangsvormen, die zij stelselmatig heeft opgebouwd in België, niet compatibel zijn met de heersende waarden en normen in Servië. Zij vreest daardoor verstoten te worden door haar leeftijdsgenoten en door de Servische samenleving, waardoor zij geen school meer kan lopen terwijl zij net behoefte zal hebben aan meer ondersteuning.

Daarnaast wijst verzoekster erop dat zij vreest dat haar ouders niet meer de middelen zullen hebben om haar te voorzien in haar basisbehoeften, gelet op de langdurige periode waarin zij Servië hebben verlaten. Zij bouwden hun leven op buiten Servië en moesten hun bezittingen aldaar achterlaten. Bij een terugkeer zouden zij van nul af aan opnieuw moeten beginnen, wat veel onzekerheid met zich brengt. Zij dreigen daardoor in een situatie van extreme armoede terecht te komen.

Verzoekster concludeert:

“Hieruit blijkt hieruit dat de situatie van de minderjarige verschillend is ten aanzien van de eerder genomen beslissing over het verzoek tot internationale bescherming van de ouders van de minderjarige.

De aangehaalde (nieuwe) feiten rechtvaardigen een apart verzoek tot internationale bescherming.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

In hoofdorde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te zenden naar de commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In subsidiaire orde, de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Geneve toe te kennen.

In uiterst ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist vooreerst dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.2. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen voorts geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. De Raad gaat te dezen enkel na of verweerder al dan niet terecht heeft besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.3. Waar verzoekster opmerkt dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, wijst de Raad er verder op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft, in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen, aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om een ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont, waar zij tracht te doen gelden dat de redelijke termijn *in casu* zou zijn geschonden, verder in het geheel niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekster evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In dit kader kan, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent het overschrijden van de termijn vervat in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, vooreerst worden opgemerkt dat de motiveringsplicht, dit in tegenstelling met wat verzoekster beargumenteert, in hoofde van verweerder geenszins de verplichting behelst om in de beslissing gegrond op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet en in het geval de voormelde termijn niet werd gerespecteerd uit te leggen of te motiveren waarom de voormelde termijn niet kon worden nageleefd.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.6. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

Dient in dit kader en in zoverre verzoekster in het voorliggende verzoekschrift herhaalt dat zij zou vrezen om bij een terugkeer naar Servië problemen te zullen ondervinden ten gevolge van de problemen zoals aangehaald door haar ouders, vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat en deze beslissing aanvecht noch betwist waar gemotiveerd wordt:

“In dit geval blijkt uit uw moeders verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun eerdere verzoeken om internationale bescherming waarvoor de beslissingen nu definitief zijn. Voor zover uw moeder vreest dat u bedreigd zou kunnen worden door haar belagers (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/03/2022, p. 3) moet worden opgemerkt dat dit geheel in het verlengde ligt van uw moeders vrees in het kader van haar derde en vierde verzoek om internationale bescherming. Haar verklaringen over deze problemen misten in de eerste plaats geloofwaardigheid en bovendien had uw moeder niet aannemelijk gemaakt dat ze geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voor zover uw moeder stelde dat u door de Servische gendarmerie ontvoerd en misbruikt zou kunnen worden (CGVS, p. 4) dient te worden opgemerkt dat uw beide ouders de vrees dat de Servische autoriteiten hen, u en uw broer iets zouden kunnen aandoen doorheen hun verschillende verzoeken reeds aanhaalden en deze reeds beoordeeld werden. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u bij het eerste, tweede en derde volgend verzoek van uw moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg de weigeringsbeslissingen in deze verzoeken ook voor u gelden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

In zoverre verzoekster in het voorliggende verzoekschrift daarnaast herhaalt dat zij zou vrezen dat zij bij een terugkeer naar Servië niet naar school zou kunnen, dient te worden opgemerkt dat zij met deze herhaling eenvoudigweg voorbijgaat en op generlei wijze afbreuk doet aan de motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing en die luiden als volgt:

“Wat betreft uw moeders bewering dat u bij een terugkeer naar Servië opgesloten zou worden en geen onderwijs zou krijgen omwille van de islamitische mentaliteit (CGVS, p. 2, 3) dient te worden opgemerkt dat deze vrees louter hypothetisch is. Uw ouders haalden deze vrees overigens niet aan in het kader van hun vorige verzoeken hetgeen de ernst ervan sterk ondermijnt. Aangezien uw ouders nog steeds het ouderlijk gezag over u uitoefenen is het hoegenaamd niet duidelijk waarom u in de toekomst geen onderwijs zou kunnen genieten zolang uw ouders dit wensen, hetgeen uw moeder aangeeft het geval is (CGVS, p. 2). Dat uw moeder er voorts niet slaagde om de mogelijke gevolgen van uw schoolgang te concretiseren (CGVS, p. 3) bevestigt het geheel hypothetische karakter van deze vrees. Verder kan er gewezen worden op het feit dat uw moeders bewering dat zij amper het huis mocht verlaten (CGVS, p. 3) geheel klemmt met haar verklaringen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming dat zij lager onderwijs genoot in Servië maar door de oorlog haar middelbaar niet kon afwerken (notities persoonlijk onderhoud CGVS moeder d.d. 17/09/2019, p. 4) en dat zij van 2016 tot 2018 werkzaam was in een kapsalon hetgeen zij stopzette louter omdat er onvoldoende werk was (CGVS moeder, p. 4-5). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw moeders huidige verklaringen dan ook op manifeste wijze.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar verzoekster ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aanvoert, onverminderd gelden. Zij volstaan om te besluiten dat geenszins kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren verstoken te blijven van onderwijs.

Omwille van diezelfde redenen, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij betoogt dat zij 2,5 jaar oud is, geboren is in België en geen band heeft met Servië, dat zij haar leven hier vormgaf, dat zij vertrouwd zou zijn met de alhier heersende waarden en normen, dat zij daardoor zou vrezen niet te zullen passen in de Servische samenleving en dat zij in Servië omwille van haar verblijf in Europa zou riskeren te worden uitgestoten en gevisieerd door haar leeftijdsgenootjes en door de samenleving. Uit de voormelde verklaringen van haar moeder, zoals afgelegd tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming van haar moeder, blijkt immers dat verzoeksters moeder in Servië onderwijs kon genieten, kon werken en veel vrijheid genoot. Waarom zulks in hoofde van verzoekster anders zou zijn kan, te meer nu verzoeksters ouders blijkens de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud zelf kennelijk tegen *“de moslim mentaliteit”* in Servië zijn, dan ook niet worden ingezien. Dit geldt nog des te meer daar verzoekster zelf op generlei wijze preciseert, concretiseert of aantoonst welke van haar waarden en/of deze van haar ouders niet zouden stroken met de heersende waarden en normen in Servië. Evenmin toont zij aan waarom dit zo zou zijn. Aldus toont verzoekster niet concreet aan dat of waarom zij niet zou kunnen aarden binnen de Servische samenleving. Gelet op haar bijzonder jeugdige leeftijd, kan daarenboven

bezwaarlijk ernstig worden genomen dat verzoekster zelf reeds dermate vertrouwd zou zijn met de in België heersende waarden en normen en dermate gevormd zou zijn door het leven alhier dat niet van haar zou mogen of kunnen worden verwacht dat zij naar Servië zou gaan. Verzoekster maakt in het geheel niet aannemelijk dat het loutere gegeven dat zij is geboren in België en enkele jaren in dit land heeft gewoond haar als persoon dusdanig zou hebben gevormd dat zij niet zou kunnen aarden binnen of zich zou kunnen aanpassen aan de Servische samenleving en de aldaar heersende normen. Gelet op haar jeugdige leeftijd, kan bovendien niet worden ingezien waarom zij zich niet eenvoudigweg zou kunnen conformeren aan de gebruiken, normen en levenswijze aldaar. Dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekster geenszins aantoon of aannemelijk maakt dat zij dermate verwesterd zou zijn of bij een terugkeer naar haar land als dusdanig verwesterd zou worden gepercipieerd dat dit zou kunnen volstaan om in haren hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en een nood aan internationale bescherming.

In zoverre verzoekster tot slot tracht te laten uitschijnen dat haar ouders niet meer de middelen zouden hebben om haar te voorzien in haar basisbehoeften, en dit omdat zij reeds lang in het buitenland vertoeven, hun bezittingen achterlieten in Servië en van nul opnieuw zouden moeten beginnen, dient voorts te worden vastgesteld dat ook dit niet kan worden aangenomen. Dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster deze bewering op generlei wijze staft of onderbouwt, alsmede dat blijkens de beslissingen dienaangaande in de mappen 'landeninformatie' in de administratieve dossiers reeds in het kader van de eerste verzoeken van verzoeksters ouders werd vastgesteld dat zij toegang hadden tot de arbeidsmarkt en dat hun beweerd economische problemen geen aanleiding konden geven tot internationale bescherming. Daarenboven steekt verzoekster elders in het verzoekschrift zelf een betoog af waarin zij de nadruk vestigt op het feit dat haar ouders geen socio-economisch motief hadden om het land te verlaten. Verzoekster toont hoegenaamd niet aan dat haar familie zich heden en louter ten gevolge van hun verblijf in Europa zou bevinden in een dermate penibele pecuniaire situatie dat zij bij een terugkeer naar Servië geen toegang zouden hebben tot de nodige basisvoorzieningen en -behoeften. Evenmin toont zij aan dat, zo zulks al zou kunnen worden aangenomen, *quod non*, zij om hieraan tegemoet te komen geen beroep zouden kunnen doen op de ondersteuning van hun familiale netwerk en/of de autoriteiten en organisaties aanwezig in Servië.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

3.7. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT